

Publicerad 2007-10-24 19:27 av Svarta vantar

Till min mamma, och hennes man.

Som dog för två år sedan.

Kanske inte världens bästa, men vissa blir ju inte som man har tänkt sig.

Till han som dog och hon som sörjde

De var till 100% ämnade för varann

Och deras kärlek var lika sann

Han älskade henne, och hon tillbaka

Men slutet tycktes få världen att skaka

Jag tänker på det nästan varje dag

Att om Gud nu finns, har han gjort ett stort misstag

Han tog en speciell själ från oss

Som vi saknar så ruskigt mycket förstås

Efter kanske en minut

Var det över, allt var slut

Ögonblicket då tiden stannade

De orden hon stammade

Att hon behövde en hjälpande hand, ett stöd

För nu var han död

När man lever i den världen som han gör

Dit man kommer när man dör

Hur är det där?

Kan man ännu en gång bli kär?

Tänker han på oss som han lämnade kvar?

Minns han vilka vi var?

Mig, hans barn och nyblivna fru

Åh... jag önskar att han levde nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Svarta vantar med Poeter.se id #19574 innehar upphovsrätten